

Cariye

– Abdurrahman · 10 Ocak 2010

CARİYE'NİN SUNUMU

Bir düş kuruyor aynadaki kadın
Zehirleyerek.
Ve intiharın eşiğinde zehirlenerek
Yanacakmış gibi bakıyor
Küskün hayata...
İşte O zaman!
Bu kadın kim dedi ayna.
Boş bir hayelle acı bir hüznle
Konuştu Cariye
Tanımadın mı?
Haremde savrulan sürgünü,
Boyunduruğa koşulmuş
Ürkek ceylanı,
Pis kokulu bir erkeğe sunulan
Yakıcı ikramı.
Hatırladın mı?
Biliyor musun
İçimdeki kadını öldürdüm.
Ben artık senim
Senelerdir sendeyim.
Aynada hep kendine baktın
Bense sana .
Hem de
Kısık ve utangaç gözlerle.
Hiç görmedin beni
Böyle istedi diye efendi.
Terk edip giderken cariyeyi,
Bir kadın gibi ağlamak istedim.
Ama müsaade etmedi içimdeki.
Seni ağlatan ne ?
Bile demedi.
Bense ağlarken kendim miyim
Yoksa zerafetimi efendinin.

Zamanın dışında bir hazz sunumu
Doęal bir yazgıdır bizimki
Kutsanmış bir tapınma
Arzulanırsam cevabım
Alın işte bur da.
Suçluluk duygusundan uzak
Kibirsiz bir umut ışığı yakarak
Ařk uğrunaysa ziyanı yok
Hatırlanmak: küçük bir çanta dolusu
Uzak bir hayattır düşlediğim
Su üstüne yazılmış ihtimallerle.
Gel efendi gel
Seninkiler bur dalar
Histerik kahkahalar
Huzursuz ama zevk veren itaatkar
Geceleri oynayan yalancı umutlar
Nasılsa sabaha yoklar.
Abdurrahman ÖRNEK